Bremenin soittoniekat

Eräällä miehellä oli aasi, joka jo monta vuotta oli ahkeraan kanneskellut jyvä-säkkejä myllyyn, mutta jolta nyt voimat rupesivat loppumaan, jotenka se kävi työhön yhä kykenemättömämmäksi. Isäntä silloin sitä ajatteli tappaaksensa rehuja kuluttamasta, mutta aasi pahan päivän enteet huomasi ja pötki tiehensä, luntustaen Bremen'iin päin, siellä kaupungin musikantiksi muka ruvetaksensa. Kappaleen matkaa kuljettuansa se koiran tapasi, joka tiellä makasi läähöttäen, kuten juoksemisesta väsynyt ainakin. "No mitäs noin läähöttelet, Musti parka?" kysäsi aasi. "Vou, vou," vastasi koira, "koska olen vanha ja voimani päivästä päivään riutuvat enkä enään kykene metsästys-retkillä kyllin kiiruusti kiitämään, aikoi isäntäni minun tappaa, ja minä pakohon pötkähdin; mutta mitenkä nyt saisin elatusta itselleni hankituksi?" - "Tiedäppäs," aasi virkkoi: "minä Bremen'iin menen kaupungin-musikantiksi; tule minun kanssani ja rupee sinäkin soittokuntahan. Minä kanteletta soitan, sinun sopii rumpua päristellä." Tähän koira kohta suostui ja sitten yhdessä läksivät liikkeelle. Kauaksi eivät ehtineet, jopa näkyi kissa, joka tiellä istui myrryisenä, kuin kolkko sade-päivä. "No vanha viiksien-pesiä, mikähän sinulla nyt vastuksena?" sanoi aasi. "Kuka maar iloisena, kun kurkkua kysytään," vastasi kissa; "koska jo ikä rupee rasittamaan sekä hampaani tylstymään ja minä mieluummin takalla istun hyrräämässä, kuin hiiriä nurkissa ahdistelen, on emäntäni päättänyt minun hukuttaa. Minä kyllä kohta koipeni korjasin, mutta nytpä hyvä neuvo tarpeen; minne on mun lähteminen?" - "Tule meidän kanssamme Bremen'iin, osaathan sinä serenaadeja pitää, siellä kyllä pääset kaupungin-musikantiksi." Kissa tästä neuvosta mielissään yhtyi joukkohon. Kulkipa sitten nuot kolme karkuria erään talon ohitse; siellä istui portin päällä kukko laulamassa, pannen aivan parastansa. "Kirkasethan siinä, että oikein sydäntä viilasee," virkkoi aasi, "miksi noin huudat?" - "Täällä olen," vastasi kukko, "poutaa ennustellut, koska tänään on keväinen Maarian-päivä, jolloin tuo äiti armas on Kristus-lapsensa paidat pessyt, ja nyt hän net kuiviksi tahtoo; mutta koska huomenna tänne sunnuntaiksi tulee vieraita, on emäntä säälimätä, surkelemata sanonut kyökki-piialle, että hän huomiseksi minut soppahan tahtoo syötäväksi, ja tänä iltana minulta kaula katkaistaan. Nyt täyttä kurkkua laulelen niin kau'an, kuin vielä käypi laulaminen." - "Voi sinuas, Punaharja parkaa!" sanoi aasi, "tule meidän kanssamme Bremeniin, on maar parempaa, kuin kuolema, sinulle kaikkialla tarjona; onhan sinulla hyvä ääni, ja jos yhdessä soittajaisia panemme toimeen, tuosta taatustikkin jotain oivallista syntyy." Tämä tuuma kukolle mieleen, ja nytpä he, kaikki neljä, läksivät eteen-päin astumaan.

Mutta yhtenä päivänä eivät saattaneet Bremenin kaupunkiin ennättää, vaan tulivatpa illalla erähäsen metsään, jonne aikoivat jäädä yöksi. Aasi ja koira puun juurelle panivat maata, kissa ja kukko ylös puuhun puikahtivat, mutta kukko kuitenkin aina latvahan lensi, koska siellä muka oli turvallisin oltava. Ennen-kuin se nukkuakseen ummisti silmänsä, se kuitenkin vielä kerran joka taholle katsahti ympärillensä, ja olipa kukon mielestä, ikään kuin kaukaa näkyisi pieni valon-kipinä; se sentähden huusi kumppaneillensa, että lähistössä varmaankin oli joku ihmis-asunto, koska näkyi valkeaa. Tähän sanoi aasi: "nouskaamme siis, sinne lähteäksemme, sillä onhan tämä maja-paikka jotenkin huono." Koira arveli, että pari lihaista luuta sille maistuisi aivan hyvältä. Nyt sentähden kaikin läksivät liikkeelle sinne-päin, mistä valo tuli, ja pian sen näkivät paremmin loistavan sekä yhä enenevän, kunnes saapuivat kirkkahasti valaistun ryövärien-asunnon edustalle. Aasi isoimmakseen akkunaa läheni ja katsoi siitä sisälle. "Mitäs näet, Hiiro?" kysyi kukko. "No näkeehän täältä jotakin," vastasi aasi, "ompa tuolla pöytä parahinta ruokaa ja juomaa täpö täynnänsä, ja ryöväreitä pöydän ympärillä istuu, syöden sekä juoden." - "Kas tuollahan meidän vasta kelpaisi olla!" huokasi kukko. "Kelpaisipa niinkin," sanoi aasi, "mutta mitenkä sinne pääsisimme?" Sitten siinä kaikin keskustelivat, millä kurin saisivat huoneesta ryövärit karkotetuksi, ja keksivätpä viimein keinon hyvänkin. Aasi etu-jaloillaan akkunan-laudalle astui, koira aasin selkään hyppäsi, kissa kiipesi koiran niskoille ja kukko ylimmäksi lensi sekä istahti kissan pään päälle. Tämän tehtyänsä nuot kaikki yht'aikaa rupesivat jos jommoistakin ääntä laskemaan: aasi kiljui, koira haukkui, kissa naukui ja kukko lauloi; sitten akkunasta huonehesen hyökkäsivät, että ruudut pirstaleina

laattiaan kilahtivat. Ryövärit tätä hirveää meteliä säikähtäen hypähtivät pystyhyn, luullen pahan-hengen tunkeuneen tupaan, sekä pakenivat pahasti pelästyneinä kiiruusti metsään. Nyt nuot neljä toveria pöydän ääreen istui, ja siinä net sitten hyvänänsä pitivät, mitä ryöväreiltä oli jäänyt, sekä söivät niin tavattomasti, kuin jos olisi neli-viikkoinen paasto juuri ollut edessä.

Syömästä päästyään musikantit sammuttivat kynttilät sekä hakivat itselleen makuu-paikan, kukin luontonsa mukaisen. Aasi pani tunkiolle maata, koira oven taakse, kissa hiipi takalle tuhkahan ja kukko lensi ylös kurki-hirrelle istumaan, ja koska pitkästä matkasta olivat aivan väsyksissänsä, he piankin nukkuivat. Kun sitten puoli-yö oli mennyt ja ryövärit kaukaa huomasivat, ett'ei valkeaa enään huoneessa palanut eikä ääntä mitään kuulunut, sanoi päällikkö: "ehkähän suotta pötkimmekin käpälä-mäkeen," sekä käski tovereistansa yhden lähteä huonetta tutkielemaan. Tuo lähettiläs ei hiiskaustakaan sieltä kuullut sekä meni kyökkiin kynttilää sytyttämään, ja koska hän kissan kiiluvat silmät luuli tulisiksi hiiliksi, pisti hän toisehen tuli-tikun, saadakseen siihen valkeaa. Mutta kissassa ei leikin-laskiaa, se miestä vasten silmiä hypähti, sylkein ja kynsien. Tästä tuo pahan-päiväisesti pelästyi ja läksi juoksemaan, aikoen perä-ovesta ulos, mutta koira, joka oven edessä makasi, kavahti seisoalle sekä puri häntä sääreen, ja kun hän pihan poikki tunkion sivuitse kippasi, aasi hänelle taka-jalallaan antoi kelpo kolauksen; mutta kukko, joka melusta oli vallan virkeäksi herännyt unestaan, huusi kurki-hirreltä: "kukkukeekkuu!" Silloin ryöväri kiiruimman kautta juoksi päällikkönsä luoksi ja sanoi hänelle: "voi hirveätä! huoneessa istuu julma noita joka minua vasten suuta puhalsi sekä pitkillä sormillaan kynsi kasvojani, ja oven edessä seisoo mies, veitsi kädessä, hän minua sääreen pisti; pihalla makaa musta kummitus, se minua puu-nuijalla kolhasi, ja katolla kököttää tuomari, joka huusi: 'ota kiinni tuo lurjus.' Minä maar silloin koetin luuni korjata." Eikä siitä hetkestä saakka ryövärit enään uskaltaneet tuohon huonehesen palata, mutta nuot neljä Bremiläistä musikanttia siinä niin hyvin viihtyi, ett'eivät enään sieltä muuttaneetkaan. Ja joka tämän viimeiseksi kertoi, hänen suussansa vielä kieli liikkuu.

* * *